

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9.

Den 1ste Februar 1885.

34te Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 14de December 1884.

Vi høre om mange Ting henhørende til Guds Rike og Rige, hvori vi som et Folk ere meget interesserede. Vi forsamlers Gang efter Gang for at synge, bede og tale, og for at høre om og give Agt paa de Pligter og det Ansvar, som paahvile os. Vi belæres haade om det, som hører Tiden til, og det, som hører Evigheden til, og vi ere maaske mere begunstige — ja, der er ingen „Maaske“ forbunden hermed — vi ere højligen begunstige fremfor noget andet Folk, der bor paa den ganske Jordens Kreds. Vi ere samlede tilfammen ud af alle Jordens Nationer, for at vi kunne blive belærte om Guds Love og Sandhedens og Livets Principer, og for at vi maatte blive i Stand til at fatte det Slægtskabsforhold, hvori vi staa til vor himmelske Fader, hans Søn Jesum Kristus, Præstedømmet i Himlen, og Jordens Indvaanere, som omgive os, og iblandt hvem vi bo.

Der er noget særegent ved den Stilling, vi indtage blandt Jordens Folkeslag. Vi have ikke erholdt den Intelligence, vi besidde, af dem, med Und-

tagelse af Noget henhørende til Kunst og Videnskab samt Nutidens almindelige Undervisning; men hvad det angaar religiøse Principer, da ere vi ikke noget levende Menneske paa Jorden takstydige for dem. Disse Principer havde sin Oprindelse hos Gud. De bleve givne ved Aabenbaring, og om vi nu have et første Præsidentkab, om vi have Højpræster, om vi have Halvpræster, om vi have Biskopper, Eldster, Præster og Lærere, om vi have Stavs- og andre Organisationer, saa have vi amammet dem alle af Gud. Om vi have Tæmpler, og om vi administrere deri, saa er det fordi, vi have erholdt Undervisning derom af Herren. Om vi vide noget som helst angaaende det Tilkomende, saa kommer det fra ham, i Sandhed vi leve i Gud, røres i Gud, og af ham erholde vi vor Tilværelse. I Almindelighed ville Menneskene ikke anerkjende dette, men vi som Sidste Dages Hellige tro paa disse Sandheder. Ikke en af os kunde uden at være bleven understøttet ved Guds Magt have indgaaet i dette Hus i Aften, og ikke en af

os kunne forlade dette Hus uden hans Befledning, Styrke og Kraft. Det er bleven os lært, at vi skulde tro, at han er Skaberens af Alt, synligt og usynligt, det være sig i Himlene eller paa Jorden, hvad enten det tilhører denne Verden eller andre Verdener, og at der er et alvift og almægtigt Væsen, som kontrollerer og styrer alle den menneskelige Slægts Anliggender, og at dette er sandt, hvad enten det angaar denne Verden, hvori vi leve, Himlene over os, eller de andre Verdener, der omgive os. Det tager Hensyn til vort Legeme, vor Aand og Alt forbunden dermed. Derfor ere vi meget afhængige Væsener. I at organisere Mennesket, Jorden og Himlene var der visse Ting, som den Almægtige kjendte fra Begyndelsen, og hvilke, han besluttede, skulde udføres, og de ville blive udførte i Overensstemmelse med den Allerhøjstes Hensigter. Der findes mange besynderlige Meninger om Gud, og Mange tro, at det er umuligt for ham at lægge Mærke til Alle; men dette er meget let gjort. Om jeg havde Tid til at drøfte dette Emne alene, kunde jeg vise eder i Følge videnskabelige Principer, at Mennesket er en Maskine, som selv fører Alt til Bogs; Dine, Drene, Næsen, Følelsen, Smagen og Legemets forskellige Sandser ere saamange Midler, hvormed Mennesket gjør sig en Optegnelse, som maatte Jagen uden det selv er bekjendt med, men naar Tiden kommer, at denne Optegnelse skal fremvises, ville Alle, som have Dine at se med og Dren at høre med, blive i Stand til at læse Alt, som Herren selv læser og fatter det, og det siges os, at Alt er blottet og klart for ham, til hvem vi skyldte Lydighed. Med Hensyn til disse Ting fortælles det os, at endog saa Haarene paa vore Hoveder ere talte, ja, at end ikke en Spurv falder til Jorden

uden vor himmelske Faders Vidende, og grundede paa nogle af disse Principer ere visse Ting, som Jesus lærte, hvor han befaler Menneskene at bede, og de skulde saa. Hvad! de mange Millioner som bo paa Jorden? Ja, de mange Millioner Mennesker, det gjør Intet til Sagen, hvor mange der ere. Kan han høre og hønhøre Alle? Kan han give Agt paa alt dette? Ja. „Bed, saa skal Eder gives, leder, saa skalle I finde, banker, saa skal Eder oplades; thi hver den, som beder, han faar, og den, som leder, han finder, og den, som banker, han skal oplades.“ Det er vanskeligt for Menneskene at begribe nogle af disse Ting, og efterdi de ikke kunne begribe dem, begynde de at tro, de ere blot Nonsens — det vil sige, Mange gjøre saaledes — og derfor er Tvivl og Tritanteri i saa høj Grad fremherskende. Mange besynderlige Anstuelser have angaaende Gud og hans Handlemaade med Menneskehed. Dette er fordi, Menneskene ikke forstaa det, som hører Gud til. Jeg læste nylig i et af vore Blade, at der var en Slags Kommission, som skulde komme sammen — to eller tre Professorer eller Videnskabsmand, som formodes at være i Besiddelse af en overlegen Fornuft — for at undersøge Mormons Bog Manuscript og opdage, om det er sandt eller ikke, og jeg antager, om disse Mand — især, om de ere berømte for deres Gudsygtighed og besidde lidt Lærdom og Kundskab — skulde sige, at Mormons Bog ikke var sand, vi da skulde være nødt til at lægge den til Side; skulde vi ikke? Mig synes det at være bare Nonsens. Det gjør os ikke en Haarsbreddes Forskjel, enten en Kommission skulde dømme Mormons Bog at være sand eller falsk. Om de skulde dømme den at være sand, vil det ikke forøge vor Tro paa den, og om de dømme, at den

ikke er sand, vil det ikke formindste vor Tro paa den, og dog have Menneskene saadanne Anskuelse.

J det jeg omtaler dette Punkt, kommer jeg til at tænke paa en Tilbragelse, som indtraf for en Del Aar siden. Flere europæiske Videnskabsmænd besøgte mig og talede om vore religiøse Principer. De spurgte mig derpaa, om jeg var bekendt med de nyeste Anskuelse med Hensyn til Geologien. Jeg svarede, at jeg kjendte lidt til dem, i Følge hvad jeg havde læst om dem. „Hvad tænker De,“ sagde en af dem til mig, „om disse Anskuelse, naar de sammenlignes med Skriftens Beretning om Verdens Skabelse.“ „Vel,“ sagde jeg, „den store Banffelighed bestaar deri, at Menneskene ikke forstaa Skriften.“ De kunde ikke se nogen Banffelighed i denne Henseende; for de havde alle Vjæne at se med og forstode Ordenes og Sprogets Betydning. „Vel,“ sagde jeg, „vi ville ikke gaa igjennem hele Biblen, for det er en stor Bog, men jeg vil tage en eller to af Bibelens første Linier: „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden.“ Vil De have den Godhed at sige mig, naar var Begyndelsen?“ „Det vide vi ikke.“ „Naar De udfinder dette,“ sagde jeg, „saa vil jeg fortælle Dem, naar Verden blev skabt.“ Der var meget andet forbunden med dette Besøg, som jeg ikke skal berøre; nok at sige, før de bleve færdige, sagde en af dem: „Jeg har læst meget, og jeg har studeret meget; men jeg opdager, at der er meget mere for mig at læse og studere endnu.“ Dette mente jeg ogsaa. Jeg tænkte om Menneskene ikke forstaa de to første Linier i Bibelen, vilde det blive haardt at lære dem dens hele Indhold.

Med Hensyn til dette Værk, hvori vi ere delagtige, som jeg sagde før, og som J have hørt Gang efter Gang, det har sin Oprindelse hos Gud, og alle

Principer henhørende til det kom fra ham. Undertiden tale vi om dette Værk og Maaden, hvorpaa det vil blive udført. Dette Værk, hvori vi ere bestjæstigede, er Guds Værk. Dersom det bliver suldbyrdet, vil det blive ved Guds Magt, ved Guds Visdom, ved Guds Intelligence og ved det Præstedømme, som bor hos Guderne i de evige Verden, i Forbindelse med det, som han har meddelt sit Folk her paa Jorden, og ikke formedelst nogen anden eksisterende Magt eller Indflydelse. Vi tale om et Zion, som skal opbygges. Dersom et Zion nogenfinde bliver opbygget paa denne Jord, vil det ske formedelst den Almægtiges Ledelse og Styrelse. Vi tale om en Kirke, som skal blive opbygget og helliggjort. Dersom den nogenfinde bliver opbygget og helliggjort, vil det blive formedelst Indflydelsen af den Helligaands Gave: Guds Kraft udvist iblandt sit Folk, hvorved Ugudelighed vil blive udryddet, Retfærdighed støttet, Sandhedens Principer fremmet, Hæderlighed, Oprigtighed, Sandhed og Dyd opretholdt, og Hykleri, Ugudelighed, Forbrydelse og alskens Laster udryddede. Dette maa udføres ved den Almægtiges Bistand og under hans Ledelse. Der er intet levende Menneske, som af sig selv og uden Guds Nands Bistand kan føre Skibet Zion og ordne Guds Kirkes og Riges Anliggender, og derfor har han organiseret Kirken, som han har, med alle dens forskjellige Kvorummer og Organisationer, som de eksistere i Dag. Hvem kan rose sig selv af disse Ting, eller har Noget at sige med Hensyn til dem? Intet Menneske, som nu lever eller nogenfinde har levet. Dersom Joseph Smith vidste Noget om disse Ting, var det, fordi Gud aabenbarede det, og han har aabenbaret mange høje og dyrebare Principer af stor Vigtighed for Menne-

skenes Børn, henhørende til denne Verden og den tilkommende, til de Levende og Døde, til Tid og Evighed og til Alt, som staar i Forbindelse med Menneskenes Ophjælse og Salighed. Alt dette har sin Oprindelse hos Gud. Dersom Brigham Young vidste Noget derom, saa erholdt han sin Kundskab fra Gud og fra Guds Profet, og om Noget af os vide Noget derom, have vi modtaget det fra den samme Kilde. Det siges os, at han er i Alt, gennem Alt og omfatter Alt, og formedelst ham har Alt sin Tilværelse. Han er Solens Lys og Kraften deraf, hvorved den blev skabt, han er Maanens Lys og Kraften deraf, hvorved den blev skabt og Stjernernes Lys og Kraften deraf, hvorved de bleve skabte, og det er det samme Lys, som oplyser Menneskenes Forstand. For Nogle vil det maaske synes at være en forunderlig Lærdom. Det er bleven os lært at tro, der er Forskjel mellem det aandelige og det jordiske synlige Lys, ikke desto mindre er den ovenforstaaende Erklæring filosofisk sand.

Med Hensyn til Jorden, er den Herren? Ja. Det fortælles os, at han skabte den, at han skabte alle Ting, synlige eller usynlige, baade henhørende til Jorden og Himlene. Hvor har Mennesket sit Udspring? I Følge hvad vi læse, havde det ogsaa sin Oprindelse hos Gud. I Følge Bibelens Beretning, hvem dannede Mennesket? Herren. Hvorfra kom vore Aander? Det siges os, at Gud er alt Rjæds Wanders Gud og Fader. Da er han selvsølgelig interesseret i alt Rjæds og i alle Folkeslags Bælfærd — Folk af alle Sprog og Tungemaal, af enhver Farve og af ethvert Klima. Saaledes forstaar jeg disse Ting. Vore Aander ere evige og sprang fra Gud; saaledes have vi som et Folk altid forstaaet det, og saaledes forstaa vi det i

Dag. Vi besidde ogsaa vore Legemer, og de kom ogsaa fra Gud. Bibelen fortæller os Noget derom, i det den opregner Slægtregistrene. Hvem var Seth? Han var Adams Søn. Hvem var Adam? Guds Søn. Paa et andet Sted fortælles os: „Vi ere alle hans Afkom,“ det vil i Følge dette sige, at vi ere alle Guds Afkom.

Denne Jord var dannet i et vist Tjemed, og ligeledes var Mennesket. Der ere visse Principer nedskrevne, — I ville finde dem i Bibelen, Mormons Bog, Bøgens Bog og i de forskjellige Aabenbaringer, Gud har givet ved sine Tjenere, — der er visse Principer nedskrevne, som tilkjendegive, at der gives forskjellige Slags Mennesker med forskjellige Kræfter og Privilegier, og at disse Mennesker maa gennemgaa en vis Tilværelse, som Mange kalde en Prøvestand, det vil sige: vi ere her for at prøves, og eftersom Menneskene leve og handle i Følge den Fornuft de besidde, de Privilegier de nyde, og de Handlinger de udføre, vil deres Dom blive, og naar Dommens Tid kommer, vil der blive en Adskillelse mellem de forskjellige Folk i Følge den Maade, hvorpaa de have handlet og vandleet her paa Jorden. Derfor fortæller Paulus os at der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer: men en er de himmelskes en anden de jordiskes Herlighed. En er Solens Glans, en anden Maanens Glans og en anden Stjernernes Glans; og som en Stjerne overgaar en anden i Klarhed, saaledes er og de Dødes Opstandelse. Joseph Smith, i det han omtaler det samme Æmne, fortæller os, at der ere celestiale Legemer, terrestriale Legemer og telestiale Legemer, hvilket stemmer nøje overens med Pauli Bemærkninger kun i et andet Sprog. Der er saaledes mange forunderlige Ting i Forbindelse med vor Til-

værelse her paa Jorden, som det naturlige Menneske ikke fatter, ej heller kan det. Jagen kjenner det, som er i Gud, uden Guds Naad.

Nu, videre: Herren har Tid efter anden sendt sine Tjenere til denne Jord, som vi kalde Herrens Vingård, for at samle Folkene ind i hans Fjeld og udsamle nogle Faa her og nogle Faa der, som ville berede sig til at handle og virke for ham; men i Almindelighed have disse kun udgjort et sammenlignelsesvis lille Antal. Jesus sagde, da han var paa Jorden: „den Port er vid, og den Vej er bred, som fører hen til Jordærværelse, og de ere mange, som gaa ind igjennem den. Thi den Port er snever, og den Vej er trang, som fører hen til Livet, og de ere faa, som finde den.“ Mat. 7, 13—14. Efter de Vidnesbyrd, vi have i Bibelen og i Mormons Bog, fremgaar det, at Herren har i Verdens forskjellige Tidsaldrer gjort sig stor Umage med at udsende sine Tjenere for at prædike Evangeliet til Folket. Dette, finde vi, var især Tilfældet i Noahs og Enoks Dage. I Følge de Aabenbaringer, som ere os givne, blev der da udført et forunderligt Værk, som vil blive mere udviklet, naar Herren skal anse det passende at aabenbare andre Ting forbundne dermed. Vi erfare, at der blev en Kirke organiseret, maaske omtrent som vores, vi erfare, at de gik ud og prædikede Evangeliet og bleve samlede tilfammen paa et Ede, som kaldtes Zion, og vi erfare, at Zions Folk bleve ledte, styrede og belærte af den Almægtige, saa at de kunde blive beredte for et andet Zion i det store Drama, der staar i Forbindelse med Guds Handlemaade og Hensigter med Jorden og Himlene. Vi læse, at de vandrede med Gud i 365 Aar. I Bibelen have vi kun en kort Beretning derom, for dette var en af de Ting, som ikke vare nødvendige for Alle at kjennde. Der siges os, at „Enok

vandrede med Gud, og han var ikke mere til; thi Gud tog ham;“ men der var mere angaaende denne Sag end dette. Enok prædikede Evangeliet til Folket, og det samme gjorde Hundreder Eldster, ligesom Eldsterne gjøre i Dag; de samlede Folket tilfammen og opbyggede et Zion for Herren, og da Enok ikke var mere, men var optaget, var Enoks Zion ej heller mere, men var ogsaa optaget, der er Udstilligt forbunden hermed, som er meget forunderligt. Hvorfor bleve de borttagne fra Jorden? Paa Grund af Menneskenes Jordærværelse og Ugudelighed, fordi Menneskene havde fortaget Gud og vare blevne lig sønderbrudte Brønde, som ikke holde Vand, fordi de opfyldte ikke deres Skabelses Maal, og fordi det var ikke tilbørligt, at de skulde leve og fortsætte en saa vederstyggelig og nedværdiget Race. Før dette skete, bleve de Relskærdige, de Dydige, de Hæderlige, de Rene og de Oprigtige samlede tilfammen og underviste og belærte i det, som hører Gud til. Hvad paafulgte? Verdens Ødelæggelse. Den blev, læse vi, oversvømmet af Syndfloden. Hvad! bleve alle Folk udryddede? Ja, med Undtagelse af meget faa, efter de Beretninger, vi have derom. „Men,“ sigte nogle af vore Bismænd, „var det ikke grusomt at ødelægge saa mange Mennesker?“ Maaske det vilde synes grusomt i Følge deres Begreber, men ikke i Følge Herrens, fordi han betragter Menneskene som uødelige Væsener. Disse Mennesker vare ansvarlige overfor deres Skaber; de havde en toartet Tilværelse: de henhørte baade til Tiden og til Evigheden, og vi kunde gaa videre og sige, de stode i Forbindelse baade med det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende. Herren, som kjennte Alt angaaende Verden, saa Menneskets forskjellige Tilværelser og

haublede for det Heles almindelige Bedste. Men var det ikke grusomt at udrydde dem? Jeg tror, at Gud vidste nøjagtig, hvad han gjorde. De vare hans Ulfom og han kjendte Tingenes Tilstand bedre, end de gjorde, og da de havde underkastet sig Satans Magt og Herredømme, ansaa han det for bedst at forflytte dem og indføre en anden Klasse Mennesker. Hvorfor? Der var Andre foruden dem selv interesserede deri. Der var Millioener Aander i de evige Verdener, som vilde gysse tilbage ved Tanken om at blive besmittede af de Ugudelige, de Nedværdigede, de Udsvævende, de Nærlige, Bedragerne og Hyklerne saunt Men-

nesker, der traadte Guds Ordinaancer under Jod. Det kunde maaske synes haardt for disse Mennesker at blive bortsejet fra Jordens Overflade og ikke tillades at fortsætte sin Slægt derpaa; men hvad kunde man sige om Retfærdigheden i at tvinge disse rene Aander til at komme og tage Bolig i Tabernakler, avlede af udsvævende, nedværdigede og ryggesløse Mennesker, hvis Hjerters Tanker dvælede bestandigt paa det, som var oudt. Hvad skulde vi sige om disse Aander? Havde de ingen Rettigheder, som Gud skulde respektere? Jo visseligen havde de, og Gud respekterede dem. (Fortsættes).

Utah Nyheder.

Den 17de December f. A. kom Antoni Kelly til sin Død ved at prøoe paa at frelse en Kammerat i en af Kulminerne i Pleasant Valley. Han saa nemlig Smaastykker Jord falde ned i Minen og sprang frem for at advare en Medarbejder, som kjørte frem og tilbage under det farlige Sted, da en tyve til tredive Læs Jord styrtede ned paa ham og dræbte ham øjeblikkelig.

Jffemormonerne i det syvende Ward i Salt Lake City have nægtet at betale den Skolekat, som Beboernes Flertal i Kvarteret har paa en lovmæssig Maade stemmet for at betale. Hensigten med Skatten er at erholde Midler til at bygge et Skolehus. Spørgsmaalet, om en Forsauling, hvor Skatteyderne stemme for eller imod at betale en Skolekat, kan anses som et Valg, er bleven forelagt Kommisjærerne for deres Afgjørelse. Disse, som vidste, at om de svarede benægtende, vilde de saa Jffemormonerne paa Nakken, og om de gav et bekræftende Svar vilde gjøre sig selv latterlige, da man kan ikke godt tænke sig et Valg, uden at der bliver Noget valgt, have reddet sig ud af denne Snibe ved at vælte Ansvarer af dette Spørgsmaals Afgjørelse over paa de forenede Staters Generalfiskals Skuldre. Han har afgjort det ved at erklære, at det ikke er et Valg. Denne Sag har ogsaa verferet for den tredie Distriktsret. Jffemormonerne gjøre den Paastand, at Skolerne i Utah ere setteriske, og at de Sidste Dages Helliges Religion læres i dem, og derfor gjøre de Krav paa Fritagelse for alle Skolestatter. For at bevise denne Paastand bragtes Vidner fra forskjellige Dele af Territoriet, men deres Vidnesbyrd beviste, at Utahs Skoler ikke ere setteriske, og om de end begyndtes med Bøn, saa bleve dog ingen religiøse Dogmer lærte. Donner Jane, saa gjerne han end vilde have givet Jffemormonerne Ret, nødtes dog til at give den Kjendelse, at Skolestatten maa betales, og at det ikke var bleven bevist, at Utahs Skoler vare

sefteriste. Dette Spørgsmaals Afgjørelse vil uden Tvivl have en god Virkning i de Byer, hvor der ogsaa bor Jffemormoner.

»Provo Territorial Enquirer« af den 23de December siger: Sidste Fredag Aften afholdtes i Lehi, hvad almindeligt kaldes et Brænde-Bal. De unge Mænd, som havde kjørt og uden Betaling uddelt 150 Læs Brænde blandt Byens Enker og Fattige, bleve beærede med et stort Bal, hvis Foranstaltning styldes for en stor Del Bistoppen og Byens Damer.

»Salt Lake Herald« siger: Guvernør Murray har givet adskillige Herrer Nyaarsgaver ved at give dem et Embede hver; det vil sige, han har beklædt dem til at beklæde visse territorielle Embeder, som han gjør Krav paa Retten til at besætte, men som Folket og dem, der nu indehave disse Embeder, paastaar kunne kun besættes ved Folkets Valg. Maaſte dette Stridspunkt en af Dagene kan komme for Domstolene, saa at det kan blive afgjort. Imidlertid ville de Mænd, som Guvernør Murray har beklædt, neppe erholde nogen overvættets Glæde af deres Embeder.

Julen har i Utah været en glædelig Tid for de Fattige. Broder A. W. Carlsen skriver: „Der har været en overordentlig stor Liberalitet udvist imod de Fattige. Flere hundrede Læs Kul ere bleven givne, foruden en stor Mængde Mel og Kartofler. Tiendehuset sendte 300 Stykker slagtede Fjerkræ til vort Kvarters Fattige, og i samme Forhold blev der sendt til Byens andre Kvarterer. Desforuden kjøgte Lærerne omkring med Befordringer og indsamlede alle Slags gode Sager, som derpaa uddeltes til Jule Aften. Jeg tror aldrig at have set det saa livligt i denne Henseende; de bedste Følleser herskede hos Alle og for Alle. Da jeg læste om de fattige Helliges Tilstand i Skandinavien, ønskede jeg inderligt, at de kunde have deltaget med dem her.“

Idaho brydes ogsaa med Mormonspørgsmaalet. I nogle af dets Countier ere Mormonerne i Flertallet, og følgerlig kunne de indsette deres egne Embedsmænd. At de skulde have denne Ret, er en Torn i Øjet paa deres politiske Modstandere; thi Mormonernes kloge og sparsommelige Forvaltning af de offentlige Sager og deres bekjendte Uvillie mod at paadrage sig Gjæld, det være sig privat eller offentlig, vilde staa i skjærende Modsetning til den Fremgangsmaade, som Politikerne følge i de andre Countier saa vel som overalt i Amerika. Selv om de udelukkede Polygamisterne fra al Deltagelse i de offentlige Sager, saa er disses Antal saa lille, at det ingen Indflydelse vilde have paa Valgene, den lovgivende Forsamling har derfor optænkt et andet Middel til at hindre Mormonerne fra at holde noget som helst offentligt Embede; den har nemlig vedtaget en Lov, som er bleven stadfæstet af Guvernøren, hvori der paalægges enhver Embedsmand, at aflægge en Prøve-Eed, forinden han kan tiltræde sit Embede. I denne Eed erklærer han, at han ikke tilhører noget Samsund, som lærer og prædiker Polygami; det vil sige: han maa sværge, at han ikke er Mormon eller tror paa Bibelsens Lærdomme. At udgive Love og straffe Overtræderne af disse kan synes konsekvent; men at fratage et Menneſte sine Rettigheder, fordi han tilhører et religiøst Samsund, er noget uhørt i Amerika. Denne Lov er saa øjensynlig ukonstitutionel, at Domstolene uden Tvivl ville erklære den ugyldig, eller Kongressen vil ophæve den.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

De sekteriske Skolers Virksomhed i Utah.

Der har nylig været afholdt en Konference af en ganske egen Slags i Salt Lake City. Territoriets forskjellige Sekters Præster og Lærere have nemlig haft en Sammenkomst, hvori de drøftede Resultatet af deres Virksomhed blandt de Sidste Dages Hellige. Et af Spørgsmaalene, der fremlagdes for denne Konference var: Hvad Indflydelse paa Børnene har den Undervisning, de have erholdt i de forskjellige Religionskoler, havt? Flere af Lærerne, som havde fulgt deres Elevers Historie efter de forløbde Skolerne, erklærede, at de ikke havde sluttet sig til Mormonismen; men paa den anden Side tilstode de ogsaa, at mange af dem havde heller ikke sluttet sig til nogen af de kristne Sekter, men havde forkastet al Religion. Om dette er Sandhed, viser det, hvilket et stort Ansvar Forældre i Zion paadrage sig ved at sende deres Børn til disse Anstalter. Kirken's Ledere have med et klart Blik set Følgerne af en saadan Fremgangsmaade, og fra den Tid, den første ikkemormoniske Skole oprettedes i Salt Lake City, have de stadigt advaret de Hellige imod at sende deres Børn under sekteriske Læreres Indflydelse. Mange kunde maasse undres over at det skulde lykkes disse Lærere at rive Børnene bort fra Mormonismen; men det maa erindres, at der kun er meget faa Forældre, om der overhovedet er Noget, som staa i fuldkommen Sympathi og Samfund med de Sidste Dages Hellige, der have sendt sine Børn til disse Skoler, og at de, som kaldes mormoniske Børn, tilhøre saadanne Forældre, som, om de endnu staa i Kirken, ere blevne lunkne i Kjerligheden for deres Religion. De kunde maasse fortælle deres Børn, at de tro Mormonismen er Sandhed, men Børnene kunde ikke faa dette Udsagn til at stemme med deres Handlemaade, naar de se, at Forældrene, i et saa vigtigt Anliggende som deres Børns Opdragelse, handle imod de Mænds Raad, som, de sige, ere Guds Tjenere. Man kan derfor ikke undres over, at de kappe Religionens Anker og drive over mod Britanien's farlige Skjær.

I de forskjellige Byer, hvor disse Skoler ere oprettede, have disse Lærere forsikret, at de ikke skulde lære Børnene noget som helst stridende imod deres Forældres Tro. Resultatet, som de paaftaa at have opnaaet ved deres Skolevirksomhed, vidner om, hvor trofast de have opfyldt deres Løfter! Vi finde ikke Fejl ved dem, fordi de ikke tro vor Lære, eller fordi de søge at udbrede deres egen, om de blot ville gjøre det paa en aaben og oprigtig Maade; thi Enhver har Ret til at tro, hvad han vil; men naar en Person, og især en Religionslærer sejler under et falsk Flag, da fortjener en Saadan alle hæderlige Mænds Foragt, og dette anse vi, Saadanne gjøre, som under Foregivende af at ville kun lære de almindelige Skolefag, berøve Børnene det, vi holde for at være deres dyrebareste Alernodie her paa Jorden: sand Tro paa Gud. Hvor kunde disse Lærere ikke føle sig stolte af sit Arbejde! I deres Glæde over at have draget nogle faa af de Unge bort fra de Sidste Dages Helliges Lære, ændse de ikke den frygtelige Kjends-

gjerning, at Evangeliets Lys er blevet udslettet hos mange af disse, og „de ere blevne ligegyldige for al Religion“ hvilket de selv tilstaa, og hvortil disse Lærere have været Aarsag. De ere saa fulde af Bitterhed mod de Sidste Dages Helliges Lære, at de hellere ville se de Unge gaa tilgrunde i Tvivlens og Bantroens Brændinger, ja, synke i Lastens Malsstrøm, end se dem dyrke Gud i Renhed og Hellighed i Følge Mormonernes Tro.

De sekteriske Præster have for længe siden erfaret, at det er en Umulighed at omvende en sand Sidste Dages Hellig, og derfor gaar al deres Bestræbelse ud paa at faa Børgene under deres Indflydelse, før de blive grundede i Evangeliets Principer. Folket i Staterne give aartigen store Pengesummer i dette Njemed. Et Selskab for Undervisningens Fremme beretter i sin aartige Rapport at have udgivet en og halvojerdsindstyve tusinde Dollars til Understøttelse af de sekteriske Skoler iblandt Mormonerne, heraf var seks og tredive tusinde Dollars betalte til Lærerne og de fem og tredive tusinde for Trykning, Foredrag o. s. v. Den sidste Post vilde have givet et bedre Begreb om hvad disse Penge bleve brugte til, om man havde tilføjet Ordene: „for at ophidsse Stemningen i de forenede Stater mod Mormonerne.“ Hvad den første Post angaar, da blive disse Penge ofte udgivet paa en unyttig Maade; jaaledes var der ansat en Lærer i en af Byerne i Utah, som aarlig erholdt en Gage paa sytten hundrede Kroner for at undervise fem eller seks Børn, og disse tilhørte ikkemormoniske Forældre.

Hvor lidet Haab de gjøre sig om at omvende Mormonerne, fremgaar af hvad »The Rocky Mountain Christian Advocate« siger angaaende denne Konference. „Det syntes at være alle de Tilfødeværendes Overbevisning, at det er næsten umuligt at naa dem, som ere i fuld Sympathi med Mormonernes Tro, og omvende dem lige fra Mormonismen til Kristendommen. Apostasi er i Almindelighed et nødvendigt forberedende Trin, før det lykkes at nærme sig dem med Kristi Evangelium. Et Hovedformaal for vort Undervisningsarbejde er at undergrave Mormonfolkets Tro, og for nærværende kan dette ikke gjøres paa en kraftigere Maade end ved Stolens og Kirkens Samvirken.“ Efter en saadan Udtalelse behøver Ingen at være i Tvivl om, hvad enhver af dem fører i sit Skjold.

Korrespondance.

København, d. 14. Januar 1885.

Præs. N. S. Lund

Kjære Broder!

Jeg modtog i Gaar deres Brev, dateret den 7de Januar og takker derfor. Jeg har nylig været en Tur syd paa i Selskab med Broder Anthou Lauritsen. Vi besøgte flere Byer saesom Skibsted, Terndrup, Store og Lille Arden, Ravn-

kilde, Gislem og Byrsted. I den sidstnævnte vedblive vi at have store og livlige Forsamlinger trods Præstens Modarbejdelse, og vi have mange Spørgsmaal at besvare. Derfra gik vi til Ribe i den skrækkelige kolde Snestorm, der rasede den 12te, men fik der en anden Modtagelse. Vi havde, da vi sidst vare der, bestemt at holde Forsamling der

igjen den 12te, og ved det bestemte Klokkeslet var Salen opfyldt af en Pøbel. Da der kun vare nogle Faa som vare komne i en god Hensigt, ansaa vi det for ufornuftigt at holde Forsamling, da det vilde kun ende i Oprør. Vi ventede en halv Time paa at Politiet skulde indfinde sig efter Løfte, men da der ingen Betjent kom, stod jeg frem og sagde: „Denne Forsamling er hermed opløst til ubestemt Tid.“ Aldrig saa snart var dette sagt, før Pøbelen klappede i Hænderne, peb og raabte, saa man suarere skulde troet dem at være en Flok Vilde end af de saakaldte Kristne. Vi fik vort Tøj paa og vilde gaa ud i Byen lidt, til der blev Nøilighed igjen; men idet vi gik ud en anden Vej, begyndte nogle af Pøbelen at raabe: „Nu ska' di døbes,“ medens Andre bandede og løb forbi os i Gangen, spænd vi kom ud. Straks fandt vi os omringede af en 50 af Pøbelen inde, ude og i Gangen, og Alle raabte: „Di ska' døbes.“ De toge fat paa Broder Lauritsen og førte ham udenfor, og en Del af de Yngre vilde føre ham til Fjorden for at „døbe“ ham; men et Par unge Mænd, Hr. Bram Gravesen og hans Fætter forsvarede ham saa kjæft, at Pøbelen slap Broder Lauritsen; men som han vilde gaa ind til mig, grebe de ham igjen, og kastede ham omkuld og rullede ham paa Gaden. Omfider slap han fra dem igjen og ind i Gangen til mig, uden at have lidt nogen synderlig Skade. I Gangen, hvor jeg stod, opholdt sig de ældre af Drabanterne. Disse bandede og overpøje os med al Slags Haan og Bespøttelse. Pøbelanspøreren, som førte Broder Lauritsen ud, greb fat i mig og forsøgte ogsaa at faa mig slæbt frem, men jeg stod som naglet til Krogen i Gangen. Nogle spurgte: „Hvem var det, som kom ud, den bitte eller den store?“ hvortil Andre svarede: „Det var

den bitte!“ „Ud med Profeten, han ska' døbes,“ raabtes der igjen; men den saakaldte Profet forblev taus og uroffelig i Krogen, skjønt flere stærke Mænd sled og slubbede mig af alle Kræfter. Herren var dog med os, og det lykkedes os at komme ind i et Kammer, Barten viste os, medens Pøbelen for et Øjeblik havde forladt os. Da de næste Øjeblik kom tilbage, fandt de til deres store Forbauselse, at vi vare forsvundne. Nu blev der en Heltesang afssungen af en af de Haloberusede. Da der blev Ro igjen, gik vi hen til Hr. S. Hermansen, hvor vi bleve venligt modtagne. Denne Familie tilligemed Hr. Ole Gravesen, hans Søn og Fætter fortjene vor Tak for den velvillige Hjælp, de rakte os, og vi vide, at Alle, som gjøre Godt, ville blive belønede derfor af Herren. Naar vi nu betragte denne Hændelse, maa vi indrømme, at vi bleve beskyttede ved Herrens forunderlige Kraft og Styrelse, for jeg maa sige, det saa ikke meget lovende ud for os, og der manglede ikke paa Willie til at gjøre Dødt, men dog syntes det som om Noget forhindrede dem i at udføre deres Forsæt. Vi ville nu opspøge et andet Sted at holde Forsamlinger paa, da der paa Grund af Beværrningen samler sig en simpel Klasse Mennesker, der ikke have nogen Attraa efter det Gode. Vi tro at der dog findes nogle af de Oprigtige der, og vi ville med Guds Hjælp arbejde flittigt paa at finde dem.

Jeg sender Dem hermed en Broders og en Søsters Vidnesbyrd om et Tilfælde af Helbredelse ved Guds Kraft, og jeg har selv flere Gange set det Varn, som omtales deri og ved, at det er nu sundt og frist. Enhver, som har kjendt til Varnet i dets Sygdom, maa tilstaa, at der er sket en Forandring, som ej kunde ske af sig selv; men da Menneskene ikke

faa Troen ved at se Tegn, vil det kun paa hin Dag staa som et Vidnesbyrd mod dette Sogus Bantro. Det vil imidlertid tjene de Hellige til Bestyrkelse i deres Tro paa den sande og almægtige Gud og give dem et Vidnesbyrd om,

at hans Bærk er paa Jorden i denne Tid, og at hans Kraft ledsager det.

Ham ske al Ære, Pris og Tak evindeligt.

Deres hengivne Broder i Pagten
F. F. Hinte.

Et Vidnesbyrd.

Vi, Undertegnede, herved bevidne for alle Mennesker, at vor lille Søn Laurik, før vi annammede Jesu Kristi Evangelium, led af Krampetilsælde hver Dag, og sommetider mer end en Gang om Dagen, og det i saa høj en Grad, at vi ikke mente, at han kunde leve. Den 31te Oktober 1884, kort efter vor Indlemmelse i Jesu Kristi Kirke ved Daab, bad vi Eldsterne, E. Nielsen og D. R. Brown om at velsigne vore Børn efter Kirkens Orden, men omtalte ikke at nogen af dem fejlede Noget, og til vor store Glæde blev vor lille Søn Laurik straks helbredet og begyndte at trives. Han

er nu i denne Dag ganske fri fra Krampetilsælde, saa vidt vi vide. Derfor bevidne vi for Alle, som læse dette, at vi vide, at Helbredelsesgaven findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; for vi have set det og vide, at dette Tegn er flet og er vitterligt for Alle, som kjendte vor lille Søns Lidelser; og vi vide, at disse Tegn følge dem, som tro. Vi give Gud al Ære, Pris og Tak derfor.

Byrsted Mølle, d. 12te Januar 1885.

Marfus Hermanen, og
Marie Christine Hermanen.

Eldste D. Sprensen, skriver fra Aarhus den 13de Januar 1885 det følgende:

Flere Missionærer ere ankomne, siden De var her til Konferencemøde i November Maaned. Broder Chr. Christiansen er bestiftet til Forstander over Aarhus Gren og er nidkær i sit Kald. Han er meget bedrøvet over den tunge Skjæbne, der har rammet hans Familie ved hans Søns Død. Broder N. C. Christensen er ogsaa i denne Gren, og Broder L. R. Strøder er for nærværende i Randers Gren. Broder J. P. Mortensen er bestiftet til at arbejde i Vejle Gren, og J. Jørgensen i Odense Gren, hvor Broder Marquardsen ogsaa arbejder.

Konferencen er i nogenlunde god Tilstand og de Hellige føle i Umindelighed godt, og bestræbe sig paa at opfylde deres Pligter. Nogle Faa ere tillagte Kirken her i Grenen i den senere Tid, og flere forventes i en nær Fremtid.

Vor unge Mand's Forening er i god Forfatning og ligeledes Søndagsstolen og den kvindelige Hjælpeforening. Især fortjener den sidstnævnte Ros for sin Utrættelighed i sine velgjørende Djemed.

Arbejdsløsheden indsendt sig noget tidligere end sædvanlig, og gjorde Udsigterne til en glædelig Jul mindre gode for Arbejdsklassen. Mange Suk og Bønner for de fattige opsendtes til Herren, som ogsaa

hørte dem og i mangt et fattigt Hjem blev Nøden i det mindste midlertidigt afhjulpen. En Forening af Byens Borgere uddelte frivillige Gaver til mer end 3000 Fattige til Juleglæde, saa at hvert Medlem af Familien fik omtrent en kroners Værdi uden Hensyn til religiøse Anstalter. Det bragte Glæde i mange Fattiges Hjem, og ikke faa af vore Systende vare iblandt dem.

Nogle af disse bleve desforuden behageligt overraskede ved at modtage et lille forseglet Brev med to Kroner indlagt i hvert, fra den kvindelige Hjælpeforening, der saaledes glædede 20 af de mest trangende Familier. Andre smaa Bidrag rattedes de Trangende af Venner, og Alt hidrog i Virkelighed til at bringe en glædelig Jul til de Fattige.

De Helliges Børn bleve ikke forglemte. Vi afholdt en lille Eksamen for Søndagskolen 2den Juledag, hvor over 50 Børn i 10 Klasser med deres Lærere og Lærerinder deltog, og Orden, Duelighed og Punctilighed bleve prisbelønnede. Om Aftenen forsamledes de igjen omkring et smukt og vel udstyret Juletræ, behængt med gode Ting for de Smaa. Aftenen gled kun altfor hurtigt hen med Sang og anden passende Underholdning. Alle morede sig godt, og det blev af Mange bemærket, at dette var det bedste af sit Slags, de Helliges Børn havde set i Aarhus.

Den 2den Januar vare de Hellige alle indbudne til at møde paa Salen og deltage i et fælles Festmaaltid. Borde vare dækkede til 100 Personer paa en Gang, et sjældent Skue blandt os her i Adspredelsen. Levningerne bleve samlede i Kurve og uddelte til de Fattige. Et smukt Stueuhr, stænket af en Broder, blev bortlobdet og saldt paa en fri Lob til en fattig Familie, som netop manglede denne Fornødenhed. Det vindende Nummer blev trukket af en lille Pige paa 4 Aar med et høidt Lømmetsprælade bunden for Ønene, og Udsaldet vandt Tilskuernes almindelige Bisald.

Den øvrige Del af Aftenen blev anvendt paa en meget behagelig Maade ved Sange og anden passende Morstab til Kl. 1, hvorpaa Selskabet skiltes ad, og hver gik til sit. Denne de Helliges Nytaarsfest vil af Mange i Aarhus længe erindres.

Programmet var udarbejdet af et dertil bestemt Udvalg. Bespisningen var arrangeret af den kvindelige Forenings Præsidentskab med deres Hjælper paa en Maade, som viste, at de vare deres Kald værdig, og hidrog meget til at vi havde i Sandhed en glædelig Jul. Det samme kan siges om de faa Søstre, som udgjorde Komiteen for Søndagskolen og Børnenes Juleglæder.

Kapitler af Brøf. Brigham Youngs Levnetsløb.

Af E. W. Lullidge (En Fremormon).

(Fortsat fra Side 128.)

Han var ydermere omgivet af sine tro Tilhængere, som alle bade ham indstandigt om ikke at efterkomme Ordren, og ti tusinde brave Mand, som alle vare rede til at dø for ham, vare nær.

„Nej“, sagde han, „det er rigtigt at gaa, Herren siger: gaa! det vil tage Baabnene ud af deres Hænder“, og midt om Vinteren rejste han disse 250 Mile for at fremstille sig for Distriktsrettens

Embedsmænd og erklære sig rede til at underkaste sig et Forhør, endogsaa om dette skulde føres paa deres ulovlige Rettergangsmaade.

Ved sin Ankomst til Salt Lake City overgav han sig uden Ophold i deres Hænder. Hans Sagsfører foreslog for Retten at lade ham løse, imod at han stillede Kaution paa 500,000 Dollars, men endstjøndt der var Fktemormoner tilstede, som tilbød at gaa i Kaution for dette Belsøb, saa afflog Dommeren det dog, og Præsident Young beordredes under en Marshals Bevogtning. Han holdtes Fange i sit eget Hus og opdes til at betale Marshallen for sin Bevogtning ti Dollars om Dagen. Dette Fangenskab varede i et hundrede og tyve Dage, hvoraf tre Uger vare efter, at de forenede Staters Højeesteret havde afgivet sin Kjendelse i den berømte Engelbrecht Sag, at Grandjuryen, som havde indgivet den skrevne Anklage, var ulovlig og indkaldt aldeles modsat til den Maade som Loven foreskriver; denne Kjendelse gjorde alle disse fremragende Mænds Fængsling til en Forbrydelse.

Hr. Bates fik McKean til at udsætte al Rettergang fra den 12te Januar til den 12te Marts, og efter at have erholdt Tilladelse, rejste han til Washington, hvor han adresserede en trykt Rundskrivelse til ethvert Medlem i Kongressen, og holdt Taler for begge Kamrenes territoriale og juridiske Udvalg; og saaledes gav han Nationens Repræsentanter tre Gange en nøjsagtig Underretning om, hvorledes Sagerne stode for Utahs Domstole. Han bad dem indstændigt om at standse videre Rettergang eller ogsaa bevilge tilstrækkeligt til at betale alle Bidnerne, Rævningerne og Rettens Udgifter, saa at de foreliggende Sager kunde blive forhørte og endte. Det var

forgjæves at han fremlagde for dem Uretfærdigheden i Mormonledernes ulovlige Fængsling. Kongressen vilde ikke bestemme noget som helst Belsøb til at bestride Domstolens allerede paadragne eller de for frentidig Rettergang nødvendige Udgifter, og vilde ej heller gjøre Noget for at bringe Sagerne, som nu forelaa Dommer McKean's Ting tilende. Da henvendte Hr. Bates sig til Generalfiskal Williams om at saa ham til at flytte Engelbrechtsagen frem iblandt de første Sager, som forelaa Højeesteretten, saa at denne uden Ophold kunde paadønne den, og derved give en Kjendelse om hvorledes Loven skulde udtolkes i alle de andre Sager. Efter mange Ugers Forløb, og først efter at en nær Slægtning til Præsident Grant blev antaget og betalt et meget stort Honorar som Sagsfører, lod Generalfiskal Williams denne Sag flytte fremad paa Listen af de Sager, som forelaa Højeesteretten, og i April 1872 blev den forudomtalt Kjendelse given, hvori Retten dømte, som Hr. Bates havde forudsagt, den vilde, nemlig, at Grand- og Petit-Juryerne vare indkaldte paa en ulovlig Maade, at de blot kunde indkaldes i Følge Utahs Love, selv om det var de forenede Staters Love, der vare overtraadte, at McAllister, Territoriets de facto Marshal, kunde alene udstede Ordren for at sammenkalde Rævningeretterne, og det havde ikke Noget med Sagen at gjøre, enten han indehavde sit Embede lovmæssigt eller ikke, at de forenede Staters Marshal, Patrick, havde ingen Myndighed til at udstede Ordren eller paa nogen Maade blande sig i den Sag at sammenkalde Rævningerne, og som en lovlig Følge, at alle Klager, som forelaa Utahs Domstole, vare ugyldige, at Brigham Young og hans Mormon Brødre skulde løslades af deres Fangen-

skab, og Protokollerne, hvori denne juridiske Sammensværgelses Forhandlinger vare indførte, skulde tilintetgjøres.

Smidlertid havde Dommer McKean fulgt Hr. Bates til Washington og søgte paa alle Maader at bevæge Kongressens

Medlemmer og Udvalg til at bevilge Nationens Penge til at gjøre ham i Stand til at fortsætte sine ulovlige og ugudelige Korstog mod Brigham Young og Mormonsfolket.

(Fortsættes.)

Nogle Usandheder modbeviste.

Den 13de Januar d. A. indeholdt Sjæns Stiftstidende et Uddrag af en Tale, som Pastor Mortensen har holdt i Randers, og hvori han serverer sine Tilhørere med et Dptog af mange af de Usandheder, som ere satte i Omsøb om Utahsfolkets Tro og Forhold. Vældstjerne, som arbejder i Odense Gren, søgte sig deraf foranledigede til at indsende de følgende Rettelser, som ovenstaaende Blad godhedsfuldt indrykkede:

Hr. Redaktør! I Deres ærede Blad af 13de Januar d. A. findes en Artikel under Overskriften „Mormonismen“, taget fra „Ald. Amtst.“, hvilken fremsætter Mormonismen i et saa ugunstigt Lys og tillige er saa fuld af Usandheder, at vi, som formedelst vort lange Ophold i Utah ere saa godt bekendte med saavel „De sidste Daages Hellige“s eller „Mormonerne“s Tro og Lærdomme, som deres Historie og Forhold, søle det en Pligt til vort adopterede Land og vore Trossæller, at rette lidt paa ovennævnte Artikel, haabende, at De vil give det Blads i Deres ærede Blad. Det er jo en bekendt Sandhed, at „der er to Sider til enhver Ting“, og da den ene Side allerede er bleven fortalt, tro vi, at Publikum ogsaa burde høre den anden Side.

Denne Pastor Mortensen fortæller, at Kirken den 6te April 1830 blev organiseret af Josef Smith og Brigham Young i Staten Ohio med 30 Medlem-

mer. Sandheden er, at Kirken blev organiseret i Staten New York den 6te April 1830 af Josef Smith og talte 6 Medlemmer. Brigham Young kjendte den Gang ikke „Mormonismen“ og blev først et Medlem i 1832.

I 1831 flyttede Kirkens Medlemmer til Staten Ohio.

Hr. Mortensen fortæller, at begge Stifterne aabnede en Bankforretning, der bestod i at lave falske Papirspenge, og at de og deres Tilhængere formedelst dette bleve uddrevne af Staten. Saa-danne Historier ere jo meget gode for uvidende og lettroende Personer, som tro uden at undersøge. Dersom Nogen i Danmark, de Forenede Stater eller noget andet civiliseret Land befattede sig med Falskmøntning af nogen Slags, vilde vist Lovens Tjenere tage fat paa Sagen, og en for Landets Vel saa farlig Bestæftigelse vilde vist næppe blive overladt til Pøbelen, og Forbryderne selv efter Fordrivelse ind i en anden Provins eller Stat saa Lov til at gaa paa fri Fod. En saadan Historie indeholder i sig selv Bevis paa sin egen Usandsærdighed.

Dernæst fortælles, at i Aaret 1850 bleve Mormonerne fordrevne til Illinois og i 1847 ankom de til Utahdalen — tre Aar før deres Ankomst til Illinois.

Vi haabe, at den ærede Hr. Pastors Skolegang ikke har været forsømt; men

det ser lidt mistænkeligt ud, i det Mindste hvad Geografi og Mathematik angaar.

Hr. Pastoren anfaa det for en stor Fejl af den amerikanske Regjering at have overdraget Mormonerne dette Land, Utahdalen, som han bestandig kalder det, som om der kun var en, medens der ere mange Dale. Dette beviser, at han aldrig har været der. Det beviser tillige hans Uvidenhed og Mangel paa Statsmandsvisdom. Utahdalene vare — som er vel bekendt — sørend Mormonernes Ankomst dertil øde og gøde Ørkener, som ikke indbragte Regjeringen det Mindste.

Hvad han siger angaaende Præstebømmets Antal, Organisation o. s. v., er usandt i næsten ethvert Punkt. Vi have tolv Apostle; alt Andet, hvad han siger om dette Æmne, er Usandhed.

Tiende er frivillig. Hvorledes kunde det være anderledes? Utah er under de Forenede Staters Love, og der findes ingen Love, hvorved Tiende kan indkræves. Angaaende Flerkoneri, da ere Landets Love imod dette, og dersom Nogen overtræder dem, da staar han i Fare for at blive straffet, lige saa vel der, som om Forbrydelsen var begaaet i Danmark.

Han siger tillige, at Ægtefælsbeseglingen er en umoralisk Handling, hvilket ligeledes er en Usandhed. Bielsen er forskjellig fra den Lutheriske i, at den, som forretter Bielsen, erklærer dem Mand og Kustru for „Lid og Ewighed“, i Stedet for „indtil Døden dem adskiller.“ Dette er hele Forskjellen.

At Brødre gifte deres Søstre og Fædre deres Døtre, kunne vi, formedelst et 22-aarigt Samkvem med Folket i Utah, bevidne at være nok en Usandhed.

„Endowmenthouse“ oversætter han: „Sæmmelighedsfulde Bygning“. Enhver, som kender Engelsk, ved, at denne Oversættelse er urigtig. „Begyndelseshuset“ er en mere rigtig Oversættelse.

Angaaende Blodsforsoning siger han ikke et sandt Ord. Vi have ingen saadan Lære.

Det synes underligt, at der i et civiliseret Land kunne findes Folk saa indskrænkede i deres Begreber, at de kunne tro, at flige Ting kunne foregaa i et Land, som ligger midt i de Forenede Stater, og som er gennemfæret i alle Retninger af Jernbaner og Telegrafer, som ejes næsten udelukkende af „Ikke-Mormoner“, og hvor næsten enhver Embedsmand af nogen Betydning er en Ikke-Mormon“, indsat af de Forenede Staters Regjering.

„Mountain Meadow Blodbadet“ søger han ogsaa at vælte over paa „Mormonerne“.

Sandheden er, at Lovens Haandhævere have for mange Aar siden anerkendt, at „Mormonerne“'s Ledere og deres Folk Intet havde at gjøre med denne grusomme Gjerning. John D. Lee var udelukket af Kirken mange Aar før hans Henrettelse, og han blev udelukket netop for hans Deltagelse i denne Gjerning.

Angaaende Daab for de Døde henviser vi Læserne til 1 Kor. 15, 29. og sige i Forbindelse hermed, at de 2 Dollars eksistere kun i Hr. Pastorens Fantasi. Saadanne Ting faas uden Betaling. Vi have modtaget Evangeliet uden Penge, vi give det og enhver af dets Velfig- nelser uden Betaling.

D. Hansen. J. J. Jørgensen.

H. B. Marquardsen.

Stem Zion i Sang.

Stem Zion i Sang

Du Harper og Strænge, lad høre din Klang,
Lad det, som fremspirer af ædleste Rod,
Gaa frem og tiltage i Dyd og i Tro.
Lad Spiren opvokse og udfolde sig
I sand Harmoni.

O glædelig' Dag,

Da Lyset kom under mit syndige Dag;
Uro og Forvirring kun fyldte mit Sind,
Men Lyset var stærkt og det trængte sig ind,
Og Mørkhedens Skjel nu fra Djet faldt ned —
Nu finder jeg Fred.

Mit Hjerte er let —

Før git jeg i Verden bedrøvet og træt.
Stor Salighed er vederfaret min Sjæl,
Thi Jesus min Frelser skal være min Del;
Ej Nøden, ej Døden, ej Yndest, ej Had
Skal stille os ad.

Nu staar al min Lu

Til Zion, det Sted, hvor Guds Børn samles ud,
Og hvor de nu bygge Guds Templer paany
Til Bolig for Herren, som kommer i Sky.
Stor Jubel og Fryd vil man se paa den Dag
Til Guds Velbehag.

Marie Lundgren.

Død. John E. Christiansen døde i Ephraim, Utah, den 21de December 1884. Han blev født i Kjøbenhavn den 29de September 1851. Naar undtages Zions-ældste P. D. Hansens Søn, var han det første Drengbarn født i Scandinavien af Forældre i Menigheden. Hans Fader, Eldste C. Christiansen, arbejder for Tiden i Aarhus Konference. Den 2den December 1876 ankom John E. Christiansen hertil Scandinavien paa Mission, og i omtrent to Aar arbejdede han i Aalborg Konference med stor Nidkærhed for Evangeliets Udbredelse. Han forstod at vinde de Helliges Kjærlighed og Agtelse, og var Midlet i Herrens Haand til at bringe Mange til Sandheds Erkjendelse. Hjemme virkede han i mange Aar som Skolelærer, og var meget afholdt af sine mange Elever. Han indehavde flere Tillidsposter, var saaledes Medlem af Ephraim Byraad, og i ierkelig Henseende var han Præsident for Eldsternes Kvorum. Hans dybtførgende Hustru og tre Børn begræde hans saa tidlige Vortgang i hans Manddoms skjønneste Aar. Broder C. Christiansen og hele den bedrøvede Familie har vor inderligste Deltagelse i dette deres store Tab.

Indhold.

Tale af Præsident John Taylor	129.	Rapitler af Præs. Brigham Youngs	
Utah Nyheder	134.	Levnetløb	140.
Redaktionsbemærkninger:		Nogle Uandheder modbeviste . . .	142.
De ietteriste Stokers Virksomhed		Stem Zion i Sang	144.
i Utah	136.	Død	144.
Korrespondance	137.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Lorenzengade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording, Bæverstræde 8.